

Skál, siga teir fyra korsangararnir aftaná korsangin

Eingin dagur er farin burtur ímillum.

Eg legði alt fyri eitt til merki, at Bergur ikki var fremmandur gestur her. Ti hann kendi hvønn krók, hvørt folk og sýntist mær at njóta hvørt sekund inni í hesi stillu, stóru og vøkru kirkjunni. Satt at siga so var henda lutan við korsanginum og orgulspælinum heilt eina-standandi. Tú gjørdist ikki sørt hugtíkin.

Og tað er kanska heldur ikki so løgið. Ti fólkin, ið sungu í kórinum, hava einki annað arbeiði enn júst hetta at syngja. Tey eru vaksin upp við hesum sanginum, siðani tey vóru heilt smá. Og tey bugva saman nærhendis kirkjunni.

Bergur heldur fyri, at hetta kórið er eitt av teimum bestu í Onglandi. — Eg kenni meg heima her. Mangan fari eg higar tíðliga um morgunin at lurta, ti tað er so eina-standandi vakurt, og tú fært soverðan frið á teg.

Mær dāmar...

Aftan á korsangin og orgultónleikin hitta vit ein av prestunum, og hann ropar á Berg: — Eg siggi tygum so oftani her í kirkjunni, tað gleið meg, at tað eru fólks, sum dāma at hoyra korsangin og vitja kirkjuna.

Bergur: — Mær dāmar at hoyra sangin. Annars eri eg eisini prestur sjálvur.

Siðani fara vit úr kirkjunni, og Bergur biður meg fygja sær. — Nú skalt tú siggja, hvussu livsglaðir onglendingar eru, og hvussu tolerantir teir eru, tað snýr seg um öl og øistovur — pubbir.

Pubbin «The Coopers Arms» liggur bert faar metrar frá domkirkjunni. Vit fara innar, og vit fāa okkum upp í munnin — ein kaldan öl. — Nú skalt tú siggja, um eina løtu fer hurðin upp, sigur Bergur.

Og min sann — hurðin fer upp og fyra av korsangarunum frá kirkjunni koma brosandir inn og biðja gentuna við diskin geva sær fyra kaldar öl. Og teir skāla so við okkum, ið standa og eygleiða teir.

Kirkjan og tað verðsliga

Løtu seinni eru vit báðir — sjómanspresturin og tíðindamaðurin — á veg heimaftur til Valerie og børnini. Tað er nevniliga hóskeveld, og ta plaga Bergur og Valerie at bjóða báðum børnunum út til sodavatn og okkurt ábit.

A veg heim sigur Bergur: — Tú sást, hvussu væl onglendingar duga at liva. Hvussu væl kirkjan og tað verðslia standa um sátt. Forrestin so var handa gentan, ið stóð inn-aftryr pubbdiskin, dóttur høvuðsprestin í domkirkjunni.

Bergur sigur viðari, at kirkjan í Onglandi hevur

eitt sera gott «forhold» til öl, rusdrekkja o.l. Men snýr tað seg um onnur viðurskipti, eitt nú seksualviðurskipti, so er øðrvisi. Har er kirkjan sera strong. Her eru viðurskiptini viðvikandi öllum á tí einu siðuni og seksualvinum hinumegin júst beint tvørturimoti tí í Onglandi.

— Fært tú eitt barn uttanfyri hjúnarlag í Føroyum, hugar eingin um tað. Men drekkur tú tær eina kenning, so leggja øll tað til merkis. Her í Onglandi er so støðan tann øvugta.

Dickens

Vit spāka viðari og koma til eini stor og gomul mūrsteinshús við nógvum trøum rundan um. — Hetta eru húsini, sum Dickens, rithøvundi, skrivaði um í eini av bókum sínum, «Great Expectations», har kvinnuliga høvuðspersonurin sat og biðaði alt sitt lív eftir tí hon hevði mestan tokka til, sigur Bergur og peikar á húsinum við tí heldur heimliga stavinum.

A myndini siggja vit Berg við tí eyðkenda stavinum í hondini. Stavin hevur hann fingið á Sandi.

Og so aftur til gongu. Hesaferð vvir um Thames anna — eftir brúnni í Rochester. Niðri undir okkum, siggja vit bátarnar liggja uppi á turrium. Tað er stor-ur munur millum fløð og fjøru í Thames-ánni.

Heimafturkomnir hevur

Framhald á síðu 14

Bergur Jacobsen, føroyskur sjómansprestur í London:

Føroyingar mugu læra toleransu

— Eg veit væl, at føroyingurin er intolerantur og vil vera tað. Føroyingar mugu tí læra toleransu, at tosa saman og at lurta eftir hvørjum øðrum. Hetta sigur Bergur Jacobsen, sjómansprestur í London.

Hóast Bergur mátti røkja sitt arbeiði sum sjómansprestur teir tveir dagarnar eg vitjaði í London, so gøvu vit okkum kortini stundir til at tosa um eitt nú trúarspurningar.

Bergur hevur fingið sína utbúgving sum prestur í Onglandi. Hann er anglo-kanskur prestur.

Bergur hevur røkt prestastarvið í Føroyum í seks ár, og nu hevur hann verið sjómansprestur í London í eitt ár.

Lætt at vera prestur á Sandi

— Men hvussu var tað at vera prestur á Sandi?

Bergur Jacobsen: — Tað var lætt at vera prestur á Sandi. Eg trúgvi eisini tað man vera eitt tað besta staðið at vera prestur í Føroyum. Har eru nevniliga lutvist fáar konfliktilir innan fólakirkjuna.

— Men at arbeiða sum prestur í luthersku kirkjunni í Føroyum við anglo-kanskari utbúgving, hvussu gekst tað?

— Tað gekk væl. Ein munurin á hesum báðum er tann, at meðan lutherska kirkjan leggur dent á trúna hjá okkum, so leggur anglo-kanska kirkjan einens stóran dent á, at Gud trýr uppá okkum — eins og vit trúgva uppá Gud.

Tann anglo-kanska kirkjan hevur eisini eitt nógv meira positivt menniskja «syn» enn t.d. tann lutherska kirkjan.

Føroyingar mugu læra toleransu

— Hvat kanst tú «geva» føroyigum sum anglo-kanskur prestur?

— Er tað nakað, sum hevur týðning at fāa føroyingar at taka við, so er tað toleransan. Men tað verður helst trupult, ti føroyingurin er intolerantur, og vil vera tað.

Men eg sjálvur seti hetta við religiøsari toleransu sera høgt.

— Heldur tú, at ein ta eigur at góðtaka alt, sum hvør einstakur hevur at siga um eitt nú trúarviðurskipti?

— Eg meini ikki, at ein

skal góðtaka alt hjá öllum, men to at vit kunnu læra, at tað er til at liva saman og tosa saman. Tað mest onugnailiga og ræðuliga við okkara samfelag er eftir munum tykki hetta fyrbrigdi, at folk ikki lurta eftir hvørjum øðrum.

Trúarfrælsi

— men!

— Tú sigur, at tað hava verið lutvist faar konfliktilir innan fólakirkjuna, har tú hevur verið prestur í Føroyum, men tað er ein sannroynd, at trúarbólkarnir eru nógvir!

— Vit hava trúarfrælsi í Føroyum, s o vit mugu góðtaka at trúarbólkarnir eru til. Við trúarfrælsi hava allir slikir bólkir loyvi at vera til.

— Kundi tú ynskt tær, at teir gjørdur minni um seg enn teir gera í dag, og at fólk heldur hildu seg til okkara góðu, gomlu fólakirkju?

— Eg haldi, at fleiri trúarbólkir hava lyndi til at dominera í so nógv. Vit mugu ikki gloyma, at fólakirkjan er einki nýtt fyrbrigdi. A Sandi t.d. hevur verið gudstænasta á sama stað í meira enn 1000 ár. Hetta er ein stovnur, sum hevur roynt seg og hevur klarað at vvirilva.

Prestar og politikkur

— Tað verður ofta sagt, at prestar eiga at halda fingrarnar burtur frá politikk!

— Eg dugi ikki at siggja, hvussu ein kann vera prestur og eitt nú trúgva uppá skapara himins og jarðar, um ein ikki samtíðis visir sínum um hvørvi áhuga.

Men eg dugi væl at skilja, at tað kann vera sera óheppið, um ein prestur í Føroyum gongur ov nógv upp í partapolitikk. Samfelag okkara er lítið, og hevur presturin í eini lítla meiningheit eina sera markanta politiska støðu, so kann tað hava trupulleikar við sær.

Serliga um hann ger eins og nógvir danskir prestar gera í dag. Teir brúka prædikustolin til

politiska propagandu.

Evangelíð er politiskt uppá tann matan, at tað viðger menniskju og samfelagið. Men eg haldi ikki vit eiga at gera kirkjuna partapolitiska sum so.

Biblian sum iðgarbók

— Mong trúgvandi bruka dag Bibliana sum eina aðra iðgarbók. Tey siga seg taka alt bókstavligt, sum har stendur!

Tað ber ikki til, tí taka vit t.d. kærleiksboðið, so vita vit, at einki menniskja kann halda tað, «at tú skal elska næstan tinn sum sjálvan teg». Gera vit tað, so er tað altíð fyrimunurin hjá næsta tinum sum skal vera fremstur í tonkunum og í gerðunum. Men er tað so!

Huga vit um Jesus, so var hann alla tíðina í konflikt við lógina. Ti fariseararnir hildu seg so nógv til lógargreinar. Jesus gjørdi upp við hesa traditión og setti tað stóra kærleiksboðið istaðin. Eg haldi, at tað er ein fullkomilg misfatan av Bibliuni, um nakar heldur, at tað er ein onnur iðgarbók, ið ein skal liva eftir.

— Skalt tú hvør maður og hvør kvinna tulka Bibliuna eftir sínum høvdi og drepa og elska sum ein vil!

— Tað gera vit kortini. Tað, sum hendi, tá vit skiltu okkum av við pavan var, at hvør maður gjørdist sin egni pávi, og hetta hendir framvegis í dag. Tá, um tað tíðina tá reformationin var, var bert ein pávi, sum avgjórði alt. Nú er hvør maður pávi í Føroyum hava vit 40.000 pávar.

Vónin

— Hvør er størsta uppgávan hjá fólakirkjunni í dag?

— Tað er at siga folki, at tað er í góðum hondum. Vit halda oftani, at tað eru vit menniskju, sum hava valdið í heiminum, at tað eru vit, sum kunnu spreingja jorðina í luftina ella oyðileggja natturluna. Her eiga vit at minnast til, at tað er Gud, sum skapti Himins og Jarðar, sum

Framhald á síðu 14

Løngu sum smadreingir verða korsangararnir úttíknir at hava kirkjuligan korsang sum yrki restina av lívinum